U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Michala Mazance v právní věci **žalobce: N. D. C.**, proti **žalovanému Ministerstvu vnitra** se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 1. 11. 2002, čj. OAM-919/AŘ-2002, o kasační stížnosti **stěžovatelky D. B.**, proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 9. 2003, čj. 24 Az 666/2003-18,

t a k t o :

I. Kasační stížnost se odmítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 1. 11. 2002 zamítl ministr vnitra žalobcův rozklad proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 7. 12. 2001, kterým bylo zastaveno řízení o udělení azylu, a napadené rozhodnutí potvrdil. O žalobě, jíž se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí ministra vnitra, Krajský soud v Ostravě rozhodl svým usnesením ze dne 4. 9. 2003, čj. 24 Az 666/2003-18, tak, že řízení o ní zastavil podle ustanovení § 33 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Své usnesení odůvodnil tak, že v dané věci nebylo možno zjistit místo pobytu žalobce a tato skutečnost bránila nejméně po dobu 90 dnů rozhodnutí ve věci. Zastavení řízení podle § 33 zákona o azylu je přitom jiným opatřením ve smyslu ustanovení § 29 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu; proto nebyl žalobci ustanoven opatrovník. Usnesení o zastavení řízení nebylo žalobci ze shora uvedených důvodů doručováno; ze soudního spisu však plyne, že žalobce převzal kopii usnesení dne 8. 9. 2003 na oddělení cizinecké policie v Novém Jičíně.

Dne 18. 9. 2003 bylo Nejvyššímu správnímu soudu doručeno podání D. B., žalobcovy družky, označené jako „odvolání proti zastavení řízení ve věci udělení azylu“. Nejvyšší správní soud posoudil podání podle jeho obsahu jako kasační stížnost a postoupil je Krajskému soudu v Ostravě k postupu podle § 108 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Krajský soud poté kasační stížnost předložil Nejvyššímu správnímu soudu.

Stěžovatelka se ve své kasační stížnosti zmínila o tom, že jejímu druhovi byl dne 23. 10. 2001 vydán průkaz žadatele o udělení azylu, jehož platnost vypršela po uplynutí jednoho roku. Poté bylo žalobci vydáno krátkodobé vízum. K nejasnostem

ohledně žalobcova pobytu stěžovatelka uvedla, že její druh si přál zařídit si pobyt v soukromí; to však nebylo možné, jelikož neměl žádný průkaz totožnosti a na úřadech se neměl čím prokázat. Stěžovatelka poukázala též na to, že ona a její druh mají společně tři děti a mají zájem se společně podílet na jejich výchově.

Nejvyšší správní soud nemohl o kasační stížnosti věcně jednat a odmítl ji jako kasační stížnost podanou osobou k tomu zjevně neoprávněnou.

Kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení soudního rozhodnutí (§ 102 s. ř. s.). Okruh osob aktivně legitimovaných k podání kasační stížnosti je tak omezen na účastníky řízení a na osoby zúčastněné na řízení. Účastníky řízení jsou podle § 33 s. ř. s. navrhovatel (žalobce) a odpůrce (žalovaný) nebo ti, o nichž to stanoví tento zákon. Účastníky řízení před krajským soudem byli tedy N. D. C. jako žalobce a Ministerstvo vnitra jako žalovaný.

V řízení naproti tomu nevystupovaly žádné osoby zúčastněné na řízení: těmi jsou totiž pouze osoby, které byly přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí nebo tím, že rozhodnutí nebylo vydáno, a ty, které mohou být přímo dotčeny jeho zrušením nebo vydáním podle návrhu výroku rozhodnutí soudu, nejsou-li účastníky a výslovně oznámily, že budou v řízení práva osob zúčastněných na řízení uplatňovat (§ 34 odst. 1 s. ř. s.). Stěžovatelka sice není účastníkem řízení, a splňuje tak jednu z uvedených podmínek; i kdyby se však domnívala, že vydáním napadeného rozhodnutí správního orgánu byla dotčena ve svých právech, a že tedy splnila i druhou podmínku ustanovení § 34 odst. 1 s. ř. s., je zřejmé, že nesplňuje podmínku třetí, neboť krajskému soudu výslovně neoznámila, že bude v řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení.

Jelikož stěžovatelka není ani účastníkem řízení ani osobou zúčastněnou na řízení, je osobou zjevně neoprávněnou k podání kasační stížnosti a Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo než její kasační stížnost odmítnout podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud považuje za potřebné nad rámec věci podotknout, že napadené rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě dosud nenabylo právní moci. Krajský soud totiž doručil rozhodnutí pouze žalovanému a z data převzetí rozhodnutí žalovaným (10. 9. 2003) vyšel i při vyznačování plné moci na originálu rozhodnutí. K datu vydání napadeného rozhodnutí nebyl žalobcův pobyt znám, a soud tedy nemohl toto rozhodnutí doručovat jemu samotnému. To však žalobci nemůže být přičítáno k tíži, neboť mu – jakožto osobě neznámého pobytu – měl být v souladu s požadavky zákona ustanoven opatrovník. Nebyl-li žalobci ustanoven opatrovník, byl soud povinen doručit rozhodnutí jemu samotnému. Žalobci však rozhodnutí doručeno nebylo: jak plyne ze soudního spisu, žalobce převzal kopii rozhodnutí odeslanou faxem dne 8. 9. 2003 na oddělení cizinecké policie v Novém Jičíně, která soud o zaslání kopie požádala. Tento způsob předání rozhodnutí nelze považovat za doručení ve smyslu ustanovení soudního řádu správního a občanského soudního řádu o doručování. Na nepřípustnost kasační stížnosti podané žalobcovou družkou však toto procesní pochybení krajského soudu nemá vliv.

O náhradě nákladů rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s., užitého přiměřeně podle § 120 s. ř. s., podle nějž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. 2. 2004

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu